

ledes Snit paa sig. Om det saa er vores Østergade-Løver, bliver der ved at hænge noget over dem af et Guds Ord fra Landet. Eller sammenlign vore Løjtnanter med en tysk Officer i hans lange Kappe med de store, blodrøde Opslag, saa ligner de Gud hjælpe mig uniformerede Seminarister.

Jeg har idag gjort Dr. Nathan en Visit. Han boer meget net i Nærheden af Königsplatz og synes — trods forskellige ret bitre Udtalelser — at befinde sig ganske vel i sin frivillige Landflygtighed. Han modtog mig meget venligt, men forresten vil jeg ærlig tilstaa, at han ikke behagede mig. Jeg søgte at give ham en Forestilling om Indholdet af min Bog; men tekniske Spørgsmaal har han aabenbart ikke fjerneste Begreb om. Hvert Øjeblik afbrød han mig med de horribleste Spørgsmaal. Han vidste knap nok, hvad en Turbine var for noget. Hele vor Samtale var et „God-dag, Mand! — Økseskaft!“ Det var mig en stor Skuffelse. I det hele, det er besynderligt med saadanne Folk som Nathan, der vil skabe et nyt Kultursamfund paa Middelalderens romantiske Ruiner, — de forstaar saagu ikke selv, hvad de har begyndt paa. De minder mig om den Slags akademisk uddannede Arkitekter, der kan udka-ste en i kunstnerisk Henseende maaske højst tiltalende Tegning til en Nybygning men ikke bekymrer sig om, ja endogsaa føler en vis Ringeagt for Spørgsmaal som, hvorfra Tømmeret skal tages, hvor Stenene skal brændes o. s. v. Her maa andre Kræfter til! Saadanne Mænd som Nathan er nu bare i Vejen! Jeg husker, at der i en af de Bøger, du i Sommer laante mig — var det maaske i en af Nathans egne? — stod den upaatvivlelig rigtige Bemærkning, at Forudsætningen for det femtende Aarhundredes Renaissance var Kom-